

[Nathalie Lind.]

er altså inden for dette begrænsede tidsinterval, tidsubstemtheden viser sig.

Med hensyn til modviljen mod ungdomsfængsel indrømmer jeg, at jeg har også selv delvis ligget under for denne opfattelse, gør det måske også til en vis grad endnu, men alligevel må jeg stille det spørgsmål — efter at jeg har set oplysningerne i betænkningen — om modviljen er helt berettiget, og i forbindelse hermed: hvilket alternativ, hvilke andre muligheder har vi at tilbyde disse unge kriminelle?

Jeg skal ikke trætte med at nævne, at en af påstandene går længere ind på spørgsmålet om, hvorvidt ungdomsfængslet virker. Man har jo påstået, at der var flere fra ungdomsfængsel end fra andre fængsler, der begik forbrydelser igen, men det fremgår jo af betænkningen her, at det kommer an på, hvordan man sammenligner, og fængselsnævnet kommer i hvert fald til den opfattelse, at det vist er tvivlsomt, om der er nogen væsentlig forskel på recidivet for almindelige fanger og ungdomsfængselsfanger.

Det centrale spørgsmål er: vil det være muligt at gennemføre et rationelt behandlingsarbejde over for unge lovovertrædere under en tidsbestemt straf? Vil det være muligt at give dem de samme oplærings- og uddannelsesmuligheder og den samme karaktermæssige påvirkning? Det er disse spørgsmål, som har delt straffelovrådet i flertal og mindretal. Mindretallet er jo fængselsnævnet, og det er støttet af retslægerådet. Flertallet er i øvrigt ikke mere sikkert i sin sag, end at man i betænkningen nævner, at spørgsmålet om, hvorvidt tidsubstemt ungdomsfængsel bør afskaffes, må give anledning til nogen tvivl, og der er vel i udvalget enighed om at anbefale, at man også efter en eventuel afskaffelse af ungdomsfængsel opretholder en anstalts- og sorteringsordning, som udnytter mulighederne for en fuldbyrdelsesform, der egner sig særligt for ungdomsfængselsklientel. Det er på side 130 i betænkningen, jeg har fundet dette.

Endelig er der det helt særlige problem, som de unge mellem 15 og 18 år udgør. Her er man i straffelovrådet enig om, at trods den afvisning, som socialstyrelsen kategorisk har givet, idet den har sagt, at det er umuligt for børne- og ungdomsforsorgen at påtage sig forsorgen for denne gruppe, så går man ud fra, at nye overvejelser vedrørende denne forsorgs muligheder over for de unge under 18 år vil melde sig med nødvendighed, såfremt ungdomsfængslet afskaffes, og det kan jeg være helt enig i. Men jeg må også have lov at spørge: hvilke overvejelser har regeringen gjort sig? Ministeren skriver blot i fremsættelsestalen, at man er klar over, at børne- og ungdomsforsorgen ikke ser sig i stand til at tage sig af alle disse unge mellem 15 og 18 år, men hvad er der så mere sket? Hvilke forhandlinger har ministeren haft med socialministeren, og hvad skal der rent konkret ske med de kriminelle unge mellem 15 og 18 år, som efter den 1. januar 1973 bliver dømt til en straf, som i dag ville svare til ungdomsfængsel?

Jeg må i øvrigt i fortsættelse af det, hr. Hans Toft sagde, sige, at selv om jeg gerne ser en hurtig gennemførelse af dette lovforslag, så kan jeg alligevel ikke forestille mig, at retsudvalget vil være i stand til i løbet af 5-6 uger at færdigbehandle det — også i betragtning af det andet stof, man er i gang med.

Vi vil fra venstres side deltage i udvalgsarbejdet med en positiv vilje til at nå frem til en helhedsvurdering af disse spørgsmål. Vi vil medvirke til en kriminalreform, hvor vi indskrænker de tidsubstemte sanktioner og lægger større vægt på efterforsorgen, men indtil videre sætter vi og må sætte et spørgsmålstegn ved, om ophævelse af ungdomsfængsel er det rigtige.

Valbak: Jeg vil gerne med det samme sige, at vi i mit parti er enige i forslagetets hovedsigte, men jeg må også tilføje, at vi naturligvis må lade udvalgsarbejdet afgøre, om vi kan tiltræde alle enkeltheder eller må begrænse os til de allerfleste.